

ZÁKANY ANTAL:

M O S Z K V A

*Volt-fészke a kárnak,
Elvarázsolt nagy őst-láp, —
Van-e még kívüled város,
Mely annyi kárhozást kiált?*

*Van-e még, ki mint te győzött
A múlandóság hatalma fölött,
Koldus-számkivetve, ki a nemesség
Ily páratlan díszébe öltözött?*

*Egyszerű név, de megremeg
Ki hallja: Moszkva,
Ki magának vall, s akit átölel
Karjaid meleg, sokmért földes-hossza;*

*S aki igazságodat áhítja
Úzött, messzi, de jóhitű-gyereked,
Vérző sötétben, bár elborongva,
De jószágodban sose kételkedt ...*

*És ma is vall még, csodál,
Él és áhít örökidőkhig,
Éltet, mint igazában újat,
Emberit, a bús harcaiban — ősit!*

EMLÉKEZÉS AZ ÚJ GYÁRBAN

*Kiléptem kapuján régen, mint suttyó
Legényke, kit sorvasztott piszka, korma,
Hogy fölmérjem járomba-járatott szabályait
Mik emberöltőkön át sujtottak a dolgozókra ...*

*Ma látom itt törvényeinket megfoganni
A borus ég kerek sáfora alatt,
S megértem, hogy az igazságnak mért kellett
Elsőnek kimenni innét, midőn a kezek*

*Leszálltak a műről, ezek az acéltükörű
Olajban edzett
Fénylő szentjánosbogarak ...*

*Megértem a kohók mormolásán
Fölajzott keservét a megváltó-agyvelőknek,
S értem szitokkal-vértezett hatalmát
A szétfröccsenő forró szóözönnek ...*

*S végül értem kigyózó-kinját a vas idegének,
Amint rándul az ütések roppant ütemére,
S érzem az álló kristály-osengését,
Mely azt sikoltja: béke! béke!*